

רפי ועידו גולן. רפי: "אשתי
צעקה עליי 'שתלך לעזאזל'.
מה הכנסת את הכדורגל
לראש של הילד?"

רבע שעה אחרי
שמונה בערב נש
מעז זעקת "ישו"
מבין תריסיה הפי
עורים למחצה של
דירה ראשל"צית
צנועה. בפנינה,

על גבי כוננית פלסטיק שחורה, התנפלו זה על
זה גברים בלבוש שחור-צהוב. לא רחוק משם,
על גבי ספה שאחת מרגליה נשקו לכוננית
- אולי כדי להעניק לצופה הצעיר במתרחש
על המסך תחושה כי הוא חלק מהאקשן ולא
מרוחק ממנו - ישב נער בן 17 ששפת גופו
כולה שידרה ערגה.

הנער רכן קדימה ופכר את אצבעותיו. הוא
יישר את משקפיו ומתח את צווארו. הוא פיזר
לכל עבר חיוכים שמחים של מי שקבוצתו
מנצחת ועל כן גם הוא חש כמנצח. הוא רצה
להיות "שם" ולא "פה", כלומר בירושלים ולא
בראשון לציון, כלומר באיצטדיון טדי ממש
חק שמינית הגביע של בית"ר ירושלים נגד
הפועל עכו, במרחק שמיעת איוושת הכדור
המתגלגל על הדשא מרגלו של ברק יצחקי,
שבה שימח את האוהד הצעיר, המורחק, העורג,
ברקה ה-25 בריק.

שאלתי את הנער, עידו גולן שמו, על אודות
כדורגל באופן כללי, ואהדת בית"ר ירושלים
באופן פרטי. הוא הסביר לי, בלי להסיר את
העיניים מהדברים האנושיות המתעופפות
לכאן ולשם, כי בית"ר ירושלים איננה סתם
קבוצה. "היא בית". הוא אהד אותה מאז שהיה
בן ארבע. את המשחקים הראשונים ראה ממרזם
כתפי אביו רפי, אז בעל חנות בגדים בבת ים,
שבין השאר משמשת רמויות בת ימיות ידו
עות, מה שהוליד את הכינוי - בחוגים ההם
ובכלל - "רפי ורסאצ'ה".

"לאהוד כדורגל", אמר עידו, תיכנסו חרוץ
במגמת מתמטיקה פיזיקה שהולך לבית כנסת
עם אביו מדי שבת, "זה להיות כמתח לפני
כל משחק. זה להיות שמח כשיש ניצחון, זה
להיות עצוב כשיש הפסד, זה... לא יודע... זה
להיות חלק משפחה. בגלל זה", הוא אמר, וחיוכי
גופל, "בגלל זה, זה היה כל כך, אה, מפתיע.
זאת אומרת, איך שהתנהגו אלינו. אתה מצפה
שבית"ר לא תהיה כמו הפועל תל אביב, שזו
קבוצה של צפונים כאילו. אתה מצפה שהיא
תהיה קבוצה חמה. שאנשים יבואו, ידאגו לך,
יעזרו. אבל לא".

משמאל נפתחה הדלת. רפי גולן, היום מנהל
חנות בגדי "ורסאצ'ה" ביאליק ברמת גן, עמד
במפתן ביתו כשצמד ידיו צמודות בשקיות
מוזן של רשת "חצי חינוס". הוא רכן קצת כדי
להגמיר את פיו לגבוה המזוהה, נישק אותה
בשפתיו, נכנס פנימה ושלח נשיקה גם לאשתו,
רינה. ואחר כך נישק את בנו, עידו, באהבה
גדולה, מידו למטבח לפרוק את השקיות. אחר
כך פתח איזה ארון ושלף את הנרגילה, הניח
בה כמה גחלים בריח תפוחים והתיישב מול
הטלוויזיה, כדי לראות "את המשחק".
מרגע כניסתו ועד שהתיישב ליד בנו,

2007. רפי, שאובחן כסובל מריבאון קליני בחודשים שאחרי הרמיסה, טופל עד לאחרונה בתרופות פסיכיאטריות שנועדו להקנות את עוקצם של הפלאשבקים הפוסטטראומטיים. עד לאחרונה פקד את ספתה של פסיכיאטרית מאוניברסיטת בר-אילן פעם בשבוע, עד שלא עמד בזה יותר כלכלית. בשלב מסוים גם הכדורים והחלפו בשתי חפיסות של סיג' ריות ליום. לאחרונה קיצץ גם את זה, ועבר לגרילה, מדי ערב.

אנחנו חוזרים למאי 2007. למשחק ההוא הלך עידו עם בן אחותו של רפי, בן ה-22. הם התיישבו ביציע המזרחי, השתלבו עם הבית"ר ריות והרגישו נהדר. לקראת סופו של המשחק סיפרו האוהדים זה לזה שמכבי תל אביב ספגה הפחדות שתי נקודות, מה שהפך את המשחק שבו חזו למשחק האליפות של בית"ר. גולן צהל וזכר גם בן אחיו. שניים התמוגגו, לרגע, עם תחושת הניצחון חסרת העכבות שמייצר המון אדם מתפרע. עד שמישהו החל לרהף מאחור, והיפות של שמחה בית"רית, שהתגברו והלכו עד שגולן איבד את שווי המשקל, נפל על הארמה, ונרמס מתחת לנעליים של כמה אלפי אוהדים שרופים שרצו אל הדיש כדי להרים את שחקני בית"ר על הכתפיים. האוהדים דרכו על ראשו של עידו, ועל בטנו, ועל עיניו, ורידו, ולבו. שוב ושוב ושוב. הוא היה אז בן 15. בתמונת מלפני התאונה, השמורת בסלולרי של רפי גולן, יחד עם האסימאסים שקיבל לפני שנתיים תמימות משחקני הנבחרת, נראה עידו כמי ששוקל 40 קילו, כיום כבר "צפלו", בהגדרת אביו, ובצדק. גולן איבד את ההכרה ונשאר שוכב על הרשא הגוום בקפידה, פעור חזה ועם חולצה פתוחה, כקורבן של איזו מהפכה אלימה. למחרת בעיתונות נראה בן הרודה עומד מוועד מעלי, עם יריים על הראש ופה פעור, לבוש בשיט של "וראסצ'ו". גולן הפסיק לנשום למשך דקות ארוכות ועורו התחיל להחמיל עד שהחיה על ידי צוות חירום של מגן דוד אדום. הוא הוכהל לבית החולים הרסה עין

כמו שרה חיטה. "אבל אני לא הסכמתי", אומר רפי. אנחנו יושבים כעת על כיסאות בר כהנות הבגדים שלו ברמת גן. על הקולבים תלויות חליפות מגוונות למשעי ולאוויר יש ריח של עור משוכה. "למה לא הסכמתי?", הוא אומר, "דרי" פק עם היר על הווכית, כמעין מכת קראטה

או לקחת אחריות חלקית או מלאה על ליל האליפות ההוא, במאי 2007, שבו כמעט נרמס למות. מרוב אהבה. גולן, אגב, לא כועס על גאידמק. הוא כועס בעיקר על טבעת העוורים שעטפה אותו עד לאחרונה, ויותר מכולם, הוא זועם על הרובר לשעבר יוסי מילשטיין, שנבעט כירוע לפני

חלפו שתי דקות כדורגל. באותו הרגע הפך בית גולן, למראית עין, לפוסטר איראלי של אהדת כדורגל בכלל, אהדת בית"ר. משמאל ישב האב ומימין התיישבה האם ובאמצע ישב עידו. רפי עישן נרגילה ורינה הניחה על השולחן צלחת מלאה באוני המן. בדרה 48 עידו שוב צעק "יש!"

רפי גולן: "נפילתי והתחלתי לדפוק את הראש בקיר. ואז יוסי חבר שלי הצעוק 'רפי, תירגע!'. אמרתי לו 'יוסי איזה תירגע ואיזה נעליים, אני גמרתי את החיים!'. פתחתי את החלון, החלטתי שאני קופץ. אתה לא מאמין לי? אל תאמין לי. התחלתי להשתולל. הורידו אותי לרצפה"

מתוסכלת, כפי שיעשה כמה עשרות פעמים במהלך השעות הרבות שבילינו יחד. "פתחתי. אבל אתה יודע איך זה, שילד רוצה משהו. הוא ביקש, וביקש, ואז בשבת הלכנו להתפלל מנחה בבית כנסת, ובדרך החוצה הוא אומר לי 'תראה איזה ילד טוב אני, אבא. אני בן 15 וחצי ואני הולך איתך לבית כנסת, ואני לא מעשן ואני לא מתחצץ'."

"עכשיו אני יודע לאן הוא חתר, אבל אני נתן לו לדבר. 'אני אוהב בסדר, במשחק. תן לי ללכת. אני אשמור על עצמי...' עד שני כנעתי. ואז קרה מה שקרה. וזה מה שגורם לי, עד היום..."

גולן בוכה, באמצע היום, ברחוב ביאליק. זה קרה לו ארבע-חמש פעמים בשבוע שבילינו יחד. הוא מייחס את זה לטראומה שהמשפחה עברה, בעיקר לרגע שבו הורידו לו כי עידו "קרוב לוודא", לדברי אחיו הרופאים - יסבל מנוק מחיי כל חייו, בגלל מה שאירע בדרות והאחריות של המשחק ההוא, במאי

כשבועיים מבית ה"א הגדול VIP". בערב ההוצאה ההוא בקעה זעקת "יש!" מבין תריי סיה הפעורים למחצה של רירה צנועה בראשון לציון, ממש כאילו בית"ר הבקיעה גול.

פוסט טראומה

מאז ומעולם היה לרפי גולן ולאחיו עמוס מנוי למשחקי בית"ר ביציע המערבי. לשם לקחו את בכוריהם, מאז שהיו בני ארבע ועשר בהתאמה, כדי שיריעו לקבוצה, לסמל וליי רשמים, למרות שהאחים לבית גולן גדלו בכלל ליד הים. גם עידו הפך לאהוד שרוף שהרע לבית"ר מהיצע המערבי והביט בעיניים עורגות ב"מכונת האוהדים" (בהגדרת רפי גולן) של היציע המזרחי, זו המטרטרת והמבעבעת והמקללת.

עידו, לדבריו, נמשך "אל האקשן" של היציע המזרחי שסימן בעיניו, כמו בעיני רבים, את בית"ר האמיתי: הלהט הצורב, המשפחתיות המיועזת, הרבוקה האנושית הנעה מצד לצד

וריינה הנירה את הראש בחוסר אמון מיואש לנוכח עליצות בנה. אפילו רפי - שנבעט לרי רוח את הנהלת בית"ר עד שתיקת אחריות על מה שעוללה לבנו, גם אם תביעת המיליונים שהגיש נגד הנהלת הקבוצה תיחדה והוא יאלץ לעמוד עם שלט שעליו כתוב "אין צדק" בה רים שעולים לירושלים - אפילו הוא הסביר ש"עמית בן שושן הוא שחקן בית, והוא משחק בשביל הסמל, ובגלל זה אני שמח".

אחרי זה המשחק נגמר. בית"ר ירושלים התקרבה עוד צעד לעבר הגביע. עידו סגר את הטלוויזיה ורפי כחכת בגרוננו, ובמשך שעותיים שיחורו באוזני בני המשפחה איך האהדה לבי"ת"ר כמעט הרגה את עידו שנתיים קודם. ואיך עידו ניצל, בוכות "חצי מיליון אוהדים שקראו מר גאידמק מוקלע הנכסים המסתתר ברוסיה או רוברו יוסי מילשטיין, שהוא עם 'הטבעת בשווי 150 אלף שקל', כפי שהתרברב - לא עשתה רבר כדי לפצות, או לבקש סליחה,

אוהדי בית"ר מנסים להיחלץ מהציוץ. זה לא היה המקרה הראשון, וכל זאת, דבר לא נעשה צילמים: דני מרון

כנע. הוא ציין שהוא משתלל להתרחק מאו"ר. רים הומים כרי לא להיתקף בחדרה.

"באותו הרגע", חזר גולן ליום שבו התב"ר כי ייתכן שעידו לא יקום יותר, "נפילתי והתחלתי לרפוק את הראש בקיר. ואני יוסי חב"ר שלי התחיל לצעוק 'דפ', תירגע! אמרתי לו 'יוסי איזה תירגע ואיזה נעליים, יוסי אני גמרת את החיים', פתחתי את החלון, והח"ר לטתי שאני קופץ. אתה לא מאמין לז" אל תאמין לי. התחלתי להשתולל. הורידו אותי לרצפה. מישור קרא לפרופ' ריבקינד. הוא אמר 'רפי מה קורה הסכרת לך?', אמרתי לו 'אתה מחרטט אתי אחריך בא עיר רופא, ואמר לי את האמת'. הוא התעצבן. בדיעבד, אני מבין שהתברל היה שאחר מהם אמר את האמת בעדינות, והשני אמר את האמת ככה, בום לפנים. שליכטה. וזה מה ששבר אותי". אחרי זה גולן קם, בין השאר תורות לחיבוק חום של אוהדי בית"ר שהמשיכו להתגורר ברחבת בית החולם. מרי פעם ניגש לגולן אחר החולים, שהורה כאורה בית"ר הסובל ממחלה סופנית, והציע עסקה: נפשו תמור רת נפשו של בנו, במסגרת תפילה שתשלח לקרוב ברוך הוא.

בכלל, כל מי ששאל את גולן "מה לעשות" באותן השנים קיבל את אותה התשובה, בעל פה או באס"ר: אס"ר: להתפלל. ביום הרביעי, כש"ר עירי התעורר, בני משפחה גולן בכ"ר אלה לזרועות אלו. שחקני בית"ר, ובראשם יואב ויו, החלו להריץ אס"ר: אס"ר: ולהגיע לבית הח"ר, חלקם בבגדי "ורסאצ'ה". "זאת ההודעה", כתב יואב ויו לרפי לאחר שעירי התעורר, "הכי טובה שקיבלתי". הלי"ר לה השתור של אמול פניה את מקומו להבהיב קל של תקווה צהובה. רחבת בית החולים של הדרסה עין

כרור כזה, בצבע אדום. כמו פומפה כזאת. וכל דקה, האח שולח יר, ולוחץ. מנשים אותו. אתה מבין? מנסים לו אוויר. עכשיו כל לחי"ר צה כזאת, זה חמש שנים מהחיים שלי... הוא עולה במעלית. ואני עולה ברגל, במדרגות. כי אין מקום. אני רץ. מגיע איתם ביחיה. הם נכנסים פנימה עם עידו, ואני רואה את המנוחה האדומה נרלקת, שזה אמר שמצל"ר מים אותו. אחרי דקה יוצא משם מישור, עם חולצה לבנה. של רופא. ואני שומע אותו אומר 'הוא גמור'".

ברגע הזה קפץ הפקק במוחו של גולן וחושות נפלה לתוך חשיכה גדולה. בעלטה הפוסט"ר טראומטית הוו הוא שריו, פחות או יותר, עד היום. יש בידיו מסמכים רפואיים המעידים על כך, והם מפורטים בכתב התביעה שהגיש נגד אריק גאידמק, בית"ר ירושלים, המש"ר טרה, עיריית ירושלים, חברת הביטוח "מנור רה", והתאחדות לכדורגל. התביעה הגושה באוגוסט 2008. המשפט החל השבוע. טענת התביעה העיקרית: "רשלנותם של הנתבעים" גרמה לפציעתו של עידו בכך שלא התכוננו כראוי (כלומר, לא התכוננו כלל) לנחשול האנושי - הצפיר - שגבה מעידו גולן 63 אחו נכות. אלה מתבטאים, לפי כתב התביעה, ב"כאבי ראש שנים עם סחרחורת, אי יציבות, הפרעה בשנתה, חוסר שקט, חוסר חלום, חולשה ביד ימין המחמירה לאחר מאמץ וכן כאבים חדים בצוואר לאורך יד ימין וירידה בתחושה בקצות אצבעות יד ימין". כששאלתי את עידו מה מצבו היום, הוא אמר "בסדר" בקול לא מש"ר

משוה כזה. יש אנשים במצב יותר קשה, פחות קשה, וכל מה שאתה שומע זה מוניטורים, טאק, טאק, טאק. ואני נכנס איזה רופא עם מבטא אמריקאי וכיפה. והוא התחיל להס"ר ביר לנו מה קורה ובשלב מסוים שאל אותנו אם אנתנו אנשים מאמינים. אמרתי לו שכן, אני רח"ר. אז הוא אמר 'צריך להתפלל לקרוב ברוך הוא'. קודם כל, זה נכון. אבל זה הרליק אצלי נורה אדומה. כי מתי אומרים דבר כזה? כשהמצב לא טוב".

במהלך היממה הבאה ניסו אנשי הדרסה עין כרם, וכיניהם מנהל המחלקה פרופ' אבי רי"ר בקינד, להעיר את עידו גולן פעמיים. שתי הפעמים נכשלו. ריבקינד, מציין גולן, הוא אוהד בית"ר. "שרוף". גולן מרבר עליו עד היום בהתרגשות גדולה המסתיימת, ברוב הפ"ר עמים, בגרון חנוק, כל זאת להבריל מהרופא הצעיר יותר, "האמריקאי" בלשוננו של גולן, שהפיל את השמים על ראשי המשפחה. "האמ"ר יקאי הכנים אותנו לחדר", מספר גולן, ואמר לנו "ככה, וככה, וככה, אל תחיו באשליה". ואני אמרתי: 'דגע, אבל ריבקינד אמר...' והוא אמר 'אמרתי אל תחיו באשליה! יש פה לבן, ויש פה שחור. הלבן הוא שאם עידו יתעורר, הוא לא יתעורר בריא לגמרי. השחור הוא: שהוא יכול להיות פגוע מוחין. פה התחיל לי הסרט, במוח. התחיל לרוץ לי בראש - איך אני אחיה עם ילד כזה. איך?'.

למחרת גולל עידו, עדיין מחוסר הכרה ומנושם מלאכותית, לסקירת מערכות כוללת. "תרמיין", מרמיין גולן, "מיין מיטה כזאת, עם גלגלים, ואת עידו על המיטה, ומשני הצדדים בקבוקי המצץ. פה על הבטן, שמו עליו מין

כרם, חובר למכונת הנשמה, אויבן כסובל מרימונים בסניגוסים לאחר שפרצופו נמער כל כך הרבה פעמים על ידי רגלי האוהדים שגם הם, כמוהו, רצו "אקשן".

הילד גמור

במשך כל הזמן הזה, צעדו רפי ורינה גולן ברחובות ראשון לציון, מסביב לבניין שבו הם מתגוררים עד היום. רפי רצה לוותר על ההליכה אבל רינה התעקשה. "ואז", מספר רפי גולן, "כשאנחנו כבר בדרך חזרה, פתאום בן אחותי מתקשר אליי ואומר לי 'שמע, אני באמבולנס, קרה ככה וככה'".

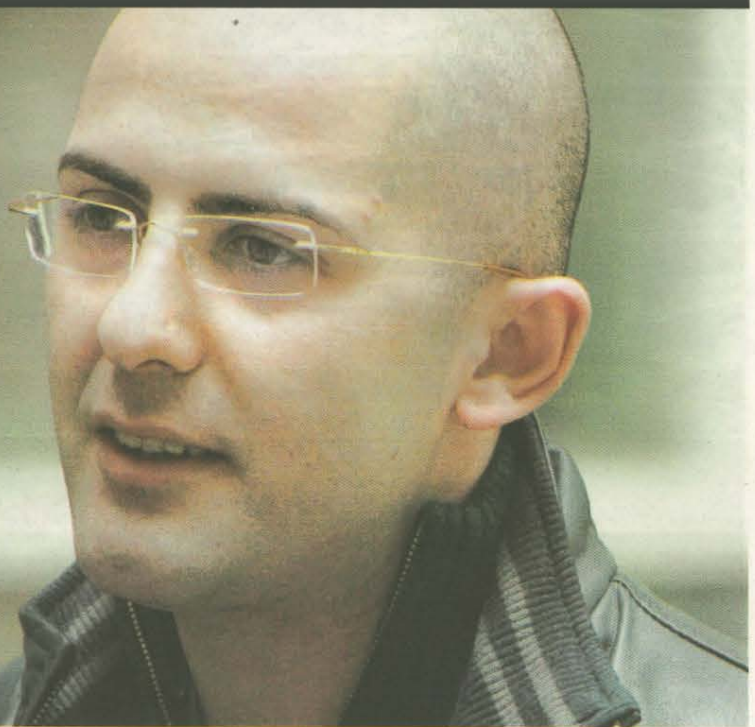
"רצנו הביתה ונכנסנו לאוטו ונסענו לירושלים, לדעתי, בחצי שעה, וכל הזמן הזה רינה מתנגדת ככה אחורה וקדימה, קרימה ואחורה, והיא חוזרת עוד פעם ועוד פעם על שתי מילים: 'שתלך לעזאזל'. היא גם צעקה 'מה עשית לילד שלי? מה הכנסת את הכ"ר דורגל הזה לראש של הילד שלי?'".

גולן החנה את האוטו במקום אסור, רץ אל חדר המיון וכשל כמה פעמים בדרך. אחת האחיות כיונה אותם לחדר הטראומה. עידו שכב שם, מתחת לסכר של צינורות, כמו יתוש שנלכד בקורי עכביש. "במצב כזה", מספר גולן, בזמן שהוא מגהץ חולצת כפתורים לק"ר ליינט שממורה לאריה רייט, "אתה לא מבין כלום. אתה יושב ליד הילד שלך, שכולה הלך לכדורגל, ועכשיו הוא מחובר לאיזה מוניטור שעושה טאק, טאק, טאק. אתה מרים לילד את היר, מרים לו את הרגל, כלום. הילד שוכב, כמו גוש בשר. אין ילד. "בחדר טראומה הוו יש איזה 15 מיטות,

"גאידמק בא לבית חולים עם שקית שחורה של בית"ר. יש לי אותה פה, זרוקה איפשהו... מה יש בפנים? כלום. פיצ'פיקעס של בית"ר, בשווי מאה שקל אולי. הוא נתן לילד. הוא אמר לו 'תרגיש טוב'. חיכה שתי דקות וחצי, ונעלם"

יוסי מילשטיין לא חזר לאס"ם אס"ם, טוענת המשפחה צילום: חן גלילי

"הצענו שהם ייתנו משהו על החשבון, לטיפולם. יוסי מילשטיין וגאידמק התייעצו ברוסית, ואז גאידמק אמר 'לא. שהתביעה תתקדם. אבל אולי אפשר לעזור לילד במשהו. אולי אני אשלח אותו לים המלח'"

לצימר, כדי לחגוג שם את יום הולדתו ה-43. בערב הטלפון צלצל. גולן הרים, שמע את בנו עירו וזעק עד לב השמים, "כמעט חטף התקף לב". כמה שעות קודם לכן איבר עירו, חלש עדיין ממטראמה הפיזיולוגית והנפשית שעבר, את סיויו המשקל שלו ושבר את הברך. נפילתו תואמת את אבחנתו של דוקטור עירית ורבר, שקבעה כי "הקטין סובל מכאבי ראש וימומים, סחרחורת המופיעים באופן התקפי, אי יציבות בהליכה, הפרעות בשינה עם קושי להירדם, יציאות מרובות במהלך הלילה, ופיצויות לב, הועות וצטקות מתוך שינה".

גולן נטש את הצימר ודבר לראשון לציון כדי לטפל, יחד עם רינה, בבנו עירו במשך חודשים נוספים שבמהלכם היה מרותק לספת הטלוויזיה. גולן גילה שאת בנו בדיים, לפה ולשם. הדי נות בביאליק נפתחה ונסגרה לסירוגין. החובות המשיכו להיערם, בכנף ומחוצה לו.

למה לתבוע את בית"ר?

יום אחד צלצל הסלולרי של רפי ומהצד השני נשמע קולו של דוברת בית"ר ירושלים. לרפי ברר גולן לא שמע דבר וחצי דבר מהקבוצה עד אז, וכאשר הדוברת ביקשה "להזמין אותו" ואת עירו למשחק כדורגל, קיבל סחרחורת, שוגר אחורה בזמן אל חדר הטראומה הווא, שוגר בחזרה אל ההווה, פתח את פיו המרוסן בדרך כלל ורוקן לתוך אוזנה של הדוברת את כל תסכוליו. היא, בתגובה, אמרה לו, לדבריה: "מה אתם חושבים, שאנחנו צריכים לדאוג לכם להכל?"

באותו הקיץ נפגש רפי גולן עם מספר עורכי דין ושאל אותם אם יש מקום להגשת תביעה. עירו, הבן המנובס, שמע כך והתנגד, בנימוקים של פטרויות ספורטיבית. "הוא חשב", מספר רפי, "שאני הולך למוטט את בית"ר". גולן, עצבני ומרושש, כמו גם מתוסכל מהתרומת המופרכת שהתקבעה לו כציבור כאילו הוא ומשפחתו משייכים כבר מזמן בנדר של פיצויים שנשורו מארנקו של גאידמק, התנגד בין כמה משרדים עד שהגיע למשרדו התל אביבי של **עורך הדין מוסי ארד**, שם, לרגלי מגרל שלום, לחצו השניים ידוע, "השיב גולן".

כתב התביעה הגיש לבית המשפט המחוזי בפתח תקווה באוגוסט 2008. "הנתבעים", נכתב, "התירשו בכך שלא ביצעו את ההכנות למשחק בסדר גודל שכזה, כאשר היה

ביקש הלוואות ממקורות כספיים אחרים, לא ממוסדים. בין השאר פנה גולן לחברים ותיקים מכת ים, אלו שמכירים אותו בשם "רפי ורסאצ'ה". מרוב במאות אלפי שקלים נושאי רבית הגורמים לגולן, היום, להשתק ולהביט אל התקרה כשאני שואל מה יקרה, חס וחלילה, ביום שהבנק, או החברים והם מכת ים ודרום תל אביב, יבקשו את הכסף חזרה".

"תשמע", הוא אומר לבסוף בקול סרוק קצת, "כל מי שעוזר לך בדרך, אתה חייב לו לכל החיים. אני אניד לך משהו שלא הוצאתי מהפה שלי, עד היום, טוב הלוואי שהייתי יכול את המכות שעשו לי בתקופה הזאת, להמיר לכסף. בדיעבד, הייתי מוכן לשלם על זה. הכל, בעצמי, לא יודע איד. למה? כי מי שעוזר לי, אני חייב

"היו גם אנשים שכעסו על התביעה שהגשנו. אני מדבר על אוהדי הקבוצה. רק היום תפס אותי איזה זבל ואמר לי 'מה קרה לך, אתה הולך לקרוע את בית"ר'... למה? בגלל שאני מבקש פיצוי על זה שהילד שלי כמעט מת? אני צריך להוכיח משהו למישהו?!"

לו. ואני אפילו לא יודע מה".

גם אז, מיר אחרי הפציעה, גולן - איש גאה שעובד קשה וגאה בפרנסתו - העדיף לא להיות חייב לא לבקש טובות, "לא להצטייר ככבדן, על חשבונה של בית"ר", כדבריו, לא לרפוק על שום דלת שתיוותר סגורה ורק תגרום לפרקי אצבעותיו לכאוב עוד יותר. שלושה שבועות לערך אחרי הפציעה החליט לעשות "סעודת ודיה" בבית הכנסת. הוא הזמין חברים, אוהדי בית"ר, כמה שחקנים. הוא שלח גם אס"ם ארד לדרבניו של גאידמק, יוסי מילשטיין. מילשטיין, לרבניו גולן, לא השיב. גולן שלח הדועה נוספת, מתוך מחשבה כי על הראשונה מילשטיין ריגל. לא התקבלה שום תשובה וגולן שלח מסר שלישי. הפעם, מילשטיין חזר. "אני אטפל בזה", הוא כתב. "מה רציתי ממנו?", גולן אמר-שאל. "שום יבואו. שיהיו בקשר. שיארו מה שלום הילד".

שישה חודשים אחרי הפציעה, בנובמבר 2007, ניהא גולן לעזוב את הבית ולנסוע עם חברים

ונעלם. זהו זה".

גולן ליווה את גאידמק אל המסדרון ונותר בכניסה לחדר בנו עם חיוך קפוא. עירו נותר מאחור, עם שקית הניילון המרשרשת, ועליה הארית הירושלמי הוקף. רינה גולן, האב, הרגיע את כבר להסמיק מכעס אבל גולן, האב, הרגיע את הרוחות ואמר שאחרי הביקור הזה יבואו בוודאי רבים, חמים יותר ורשמיים פחות ודלילים יותר מבחינת הליזוי התקשורת.

למחרת, במרדכי הספורט, פורסמה תמונתו של גאידמק, לבוש מדי קברן (תולצה לבנה, וקט שחור) לחץ את ידו של רפי גולן הלבוש בכניסה ורסאצ'ה ומחזיק את חצי חיכוכו המפורסם, כמי שעל לשונו מתגלגלת איזו בריחה משעשעת שזה לא הזמן והמקום לספרה.

כרם החלה להירמות ליציע המזרחי, במובן הטוב של הרימוי. ואז, כמה שעות אחר כך, הגיע גאידמק.

ביקור של שתי דקות

היריעה על בואו של "ארקדי", כפי שעירד גולן מכנה היום את הבעלים של בית"ר, הלהיטה את הטמפרטורה הקריה יחסית של מחלקת הטראומה. אחד מהאחים במחלקה, אחמר שמו, שנהג ללשף את עירו במשך שעות ארוכות כאילו היה אחיו הצעיר, ניגש לרפי ושאל אותו אם יוכל להחליף מילה או שניים גאידמק, כרי שהלו יסיר לו ג'וב בבית חולים בנהריה. אחמר הסביר לרפי שהנשיות לירושלים קשות לו. גולן, אסיר תודה עד עמקי נשמתו על הטיפול

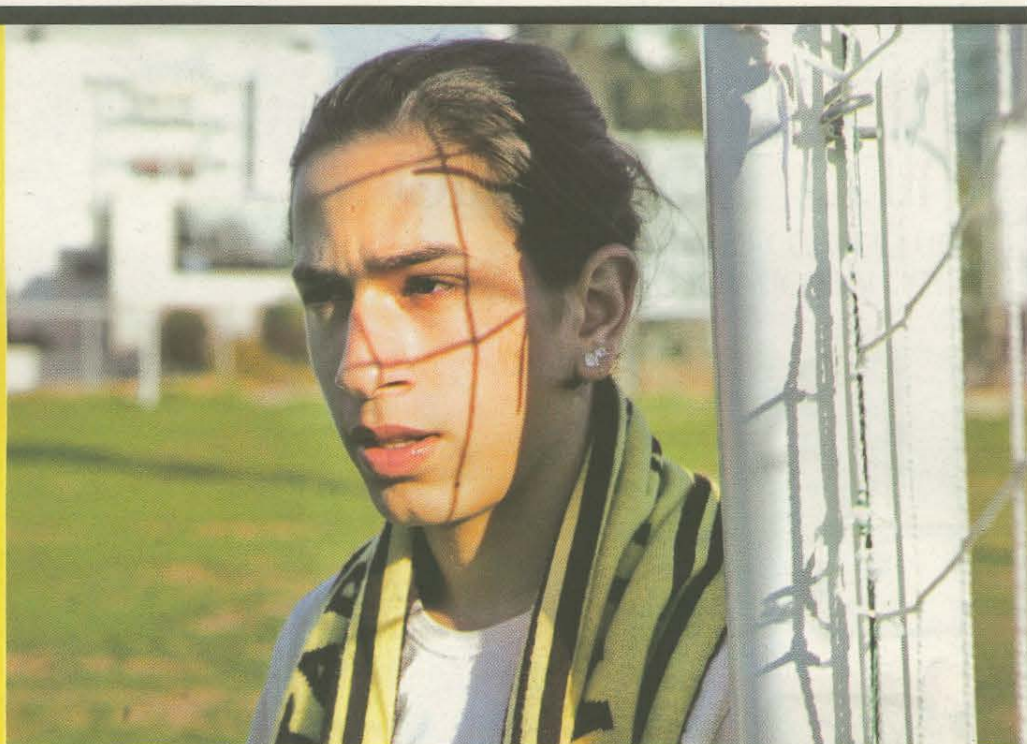
המסור בכנו, נתן את מילתו שיחליף מילה עם הנבירי הכל יכול שנהג, באותם ימים, להשליך דולרים על המדרכה שמאחוריו כאילו היו קלי פות פיסטוקים. "יום יבוא", אומר גולן היום, אנב תנחת מכת קראטה על הווכית, "שאני אמצא את האחמד הזה. גם אם הוא יעבור לכוחית אני אמצא אותו. רק בשביל להגיד תודה".

כמה שעות לפני בואו של גאידמק נסגרה המחלקה ומשפחת גולן, כמו גם כתבי הספורט, הוכנסו לכוננות. גולן ציפה לביקור ממושך, מסור וקשוב. הוא רמין את גאידמק מתייחס לעירו כאילו היה חלק ממשפחתו. הוא נגלג על לשונו את פנייתו המוטה בעניינו של אחמר. הוא לא חשב על כסף ולא חשב על פיצוי. לא חומרי, בכל אופן.

"ואז הוא בא", אומר גולן. "עם שקית שחורה של בית"ר. יש לי אותה פה, וזרקה איפשהו... מה יש בפנים? כלום. פיצ'פיקס של בית"ר, כשיש מאה שקל אולי. הוא נתן לילד. הוא אמר לו 'תרגיש טוב'. חיכה שתי דקות וחצי,

sms
חצית להגיב?
שאלות הערות?
שלחו sms
לכונ נאון
עם החילה תגובה
למספר 9995
מערב active

עידו: "אתה מצפה שבית"ר לא תהיה כמו הפועל תל אביב, שזו קבוצה של צפונים כאילו. אתה מצפה שהיא תהיה קבוצה חמה, שאנשים יבואו, ידאגו לך, יעזרו. אבל לא"

זה התבקשה לצאת על ידי הרוקטור, ששמע שאני עיתונאי, כי "הקירות פה רכים ואין פה הרלת ובני משפחת גולן נפלטו בחזרה לשרדות שאלו המלך. גולן הסביר כי ר"ד קיסר, בשם הנתבעות, ביקש "לברוק את עירו לבר", כלומר כלי נוכחות האב. גולן, בעצת עורך רינו, לא הסכים. קיסר הראה לו את הדלת. נסענו לרחוב ביאליק. עירו תפס מונית ש"ר רות הביתה, כדי להספיק להקראת מגילת רות בבית הכנסת. רפי נכנס לתנוה, הכין לשנינו אספרסו, התיישב שוב לאורך שולחן הוכחות הארוך, ובהם במשך כמה דקות עובדים וש"ר מרי פעם חלף איהו קאובי. אחר כך שטן, אחרת כך שפנפה. "טוב תקשיב", אמר גולן, והנחת מכת קראטה מסמכת על השולחן. "אני לא אוותר להם, אני אמכור את הבית שלי. אני אעבור לגור באוהל סיררים. אני אמשיך להיות אוהד בית"ר, כי קשה להחליף קבוצה, אבל אני אוכזר לעם ישראל שמגיע לי מה שמגיע לי. ואם לא, אז אני אעמוד על ההרים בדרך לירושלים, כמו גאידמק שמר ביצע במשחק הדריס ב"ר בית"ר, ואני אפגין, ואני אשתולל, ואני אחזיק שלט".

שאלתי מה יהיה כתוב שם. "שארן צוק במרינה", אמר גולן בקול חלוש ותשוש, לא בית"ר בעליל.

מקבוצת בית"ר ירושלים נמסר בתגובה כי: "בית"ר ירושלים מצדה על כל מי מקהל אוהדיה אשר נפגע במהלך האירועים המר הסדר באמצעותו מסכיב לו אינה חלה על המועדון, אשר נשא בעלויות גבוהות, בסך מאות אלפי שקלים, למימון כוחות שיטור ושמירה על הסדר במקום. לגופו של המקרה המצוין בכתבה, ר"ד שזו נמצא בחלק משפט. למותר לציין כי המועדון יכבד כל הכרעה שתתקבל בעניינו בבית המשפט".

יוסי מילשטיין מסר בתגובה: "צרי לי על מה שקרה לרפי ועירו גולן, כל מי שרצה להשיג אותי באותה תקופה, יכול היה. לא מילא" תני שום תפקיד רשמי בבית"ר ירושלים. כל פרטי המקרה הועברו לגאידמק וליו"ר בית"ר ירושלים אלי אריו, וכל ההחלטות שהתקבלו היו של גאידמק בעצמו".

sofash@maariv.co.il

שון שגרמס על ידי אוהדים מוטרי אודרה. בפעם הקודמת, לפני שמונה שנים, זה קרה לאמיר רנר בן ה-15 בשלהי משחק האליפות של מכבי חיפה. רנר נפצע קשה, שכב שש שנים בבית החולים רמב"ם עד ששוחרר לדירה שתאפשר טיפול סיעודי. המקרה הוביל להקמת ועדה פרלמנטרית בראשות ח"כ אבשלום וילן, שהמליצה על הסרת הגדרות המפרידות בין היצענים למגרשים, לפי המודל האנגלי. "חרף ההמלצות הללו ופסקי הדין שניתנו בעקבות המקרה של אמיר רנר", אמר ארז, "איש לא טרח ליישם את המסקנות וקיומם של המשחק התאפשר ללא נקיטת אמצעי הזהירות ההכרחיים. אני מקווה שהמקרה של עידו יוביל להפקת לקחים ולמניעת טרגדיות נוספות ומיותרות בעתיד".

משפחת רנר הגישה תביעה, ונפסקו לה פיצויים בגובה מיליוני שקלים. אז, כמו היום, טענו כל הצדדים כי רנר - ולא הרשויות - אחראי לפיאסקו. לפני כמה שנים ליוו כתבי "סופשבוע" את שיקומם של רנר. על קיר חדרו, כתבו, דבוקה עדיין מדבקה, שעליה כתוב כך: "מכבי חיפה - זה החיים שלי".

לא כועס על גאידמק

את השיחה על גאידמק ומילשטיין ניהלנו בביתו של גולן, מול הטלוויזיה, בשלהי משחק שמי ניהל ניביל בין בית"ר להפועל תל אביב. "אני לא כועס על גאידמק", סיכם רפי גולן, אפוף כעת בעשן תפוחי. "אפילו לא במילימטר. למה? כי אני אומר לך שלא ערכנו אותו, ושלא אמרו לו, ושבדור אותו כי היועצים שלו פחדו שהוא יעץ אותם".

"אני לא מאמינה לזה", אמרה רינה גולן. "שלא יספרו סיפורים". "עידן טל", אמר רפי, והצביע בסנטור על המסך. "קיבל כרטיס ארום". "שאלתי על יוסי מילשטיין. 'אני מאחל למי לשיטין', אמר רפי, 'שיגיע למצב כלכלי כמו שאני הגעתי. והולואי שיותר גרוע'".

למחרת, בשעה שלוש ורבע בדיוק, התייצבו רפי ועירו גולן בפתח דלת העץ של הפסיכולוג ר"ד נחמיה קיסר בתל אביב. "זה הרופא האחד רון", אמר רפי גולן, בקול רצוף. "אני מקווה שזה ילך בסדר. כיום ראשון מתחיל המשפט". רפי דפק בדלת, נכנסו פנימה, התיישבו בחדר הטיפולים. אני נותרתי בחדר ההמתנה. אחרי

הרס עין כרם - ולמרות אינספור אסימטריס ששוגרו מראשון לציון לירושלים - צלצל יוסי מילשטיין לרפי גולן. "ארקרי", אמר, "רוצה לדבר איתך". גולן, מפוכח הרבה יותר מכפי שהיה שנה לפני כן, בין השאר תורות לטיפול פסיכולוגי ממושך שעזר לו להבין "שהוא לא אשם כמה שקרה", התקשר לעורך הדין מוטי ארז. "אתה לא הולך לפגישה הזאת", אמר לו ארז, "בלי ליווי משפטי". גולן ניתק והתקשר ליוסי מילשטיין, כדי לעדכן אותו. "עזוב, רפי", אמר מילשטיין לגולן, לדברי גולן. "בשביל מה אנחנו צריכים עורכי דין?".

גולן וארז נפגשו בתל אביב. מילשטיין צלצל לגולן, ושינה את מיקום הפגישה, פעמיים. בדי עבר, גולן גורס כי שינוי מיקום הפגישה התקשר לרצונו של מילשטיין לצייר את המפגש, תשקורתית, כמעין פגישת "סלחה". גולן וארז הגיעו בזמן. גאידמק ומילשטיין אחרו. "לזכותו של גאידמק ייאמר", אמר גולן, "שהוא ביקש ממני סליחה איהו אלף פעמים. על זה שזה קרה, שלא היו איתי בקשר. הוא אמר שהוא לא היה מעורב, ושלא ערכנו אותו. ואני מאמין לה מילשטיין אמר לו, וכל הומו חור על זה, זה שמי שאשם זה ארז". אלי אריו, ה"רד" לשעבר של בית"ר ירושלים, פוטר על ידי גאידמק באותו השבוע. גולן חושב כי מילשטיין ניצל את פיתויו הקרובים של אריו, כדי להפיל את התיק על האיש שממילא נמצא בדרך החוצה ואת למרות שמילשטיין, ולא אריו, היה איש הקשר שמולו, ורק מולו, התנהל גולן.

גאידמק נראה לחוץ. הסלווי שלו צלצל שוב ושבו הוא ענה, ניהל שיחות ברוסית, ופעם אחת קם כדי לתת על טפסים שהגיעו באמצעות שליח. בינתים סיפר מילשטיין לגולן וערד ארז כי לאחרונה מימן גאידמק את שליחתו של ילד שנוקק לניתוח בשווי 200 אלף דולר. "ואז", מספר גולן, "הצענו לגאידמק שיבוא עם פשרה. מילשטיין דיבר איתו ברוסית, והוא אמר 'לא, לא, לא, לא'. אם כבר להלכת לבית משפט, בואו בנות לתביעה להתקדם". "אז באנו בעוד הצעה: שהוא יעביר משהו על החשבון, בשביל לעזור בטיפולים של עידו. ואז הם שוב דיברו ברוסית. וגאידמק אמר לנו 'לא, התביעה צריכה להתקדם. אבל אולי אפשר לעזור לילד במשהו בינתיים'. שאלנו כמה. הוא אמר 'אולי אני אשלח אותו לים המלח. או שאולי אני אקנה לו מחשב'".

ערד ארז מוכיח כי גולן הוא לא הנער הראי

ברור לאור ניסיון העבר, שכמשחק אליפות או הכתרה הקהל יבקש לפרוץ את הגדרות ולחגוג עם הקבוצה המנצחת על כר הדשא". ארז, בשם מרשיו, ביקש פיצוי כספי ועונשי בכך חמישה מיליון שקלים.

"אני רוצה שתביין", אמר רפי גולן. "אין לי כוח לתביעה הזאת. אין לי כסף לתביעה הזאת. אם לא היו עוררים לי פה רשם, ובין השאר הבוסים שלי מחברת ורסאצ'ה, לא היה לי שום סיכוי. הוא אוהד בית"ר. וגם הבן שלו. אבל אני רוצה לבוא לבית המשפט, ולעמוד מול השר פטמ, ולהגיד לה 'תגידי לי בבקשה, לא צריך לקבוע, לא יודע באיזושהי דרך, שאם קורה למישהו משהו כזה, משהו צריך לעזור'".

למחרת הגשת התביעה רואיין גולן בערוץ 2. הס לפון שלו התעורר לחיים, אחרי חודשים רבים של גסיסה אילמת. "היו גם אנשים שכעסו", הוא אומר. "אני מדבר על אוהדי הקבוצה. רק היום תפס אותי איהו זכ ואלו לי 'מה קרה לך, אתה הולך לקרוע את ביי ת'ר'... למה? בגלל שאני מבקש פיצוי על זה שהילד שלי כמעט מת? אני צריך להוכיח משהו למישהו?".

זו גם הסיבה, הוא אומר, שהסכים להתראיין, ועוד בצורה כה חושפנית. כדי שאנשים יבינו מה המשפט הזה עברה ומה היה המחיר האמיתי של הפגיעה, עם כל הכבוד לשיקט הניילון הש

חורה שהביא איתו גאידמק ובתוכה טייסרס וכוכב מצויי. "כולם חושבים שאני מסורד", אומר גולן. "בינתיים אני הולך לעוד רופא, ועוד רופא, ועוד עורך דין, ועוד רופא, והכל זה כסף. הרבה כסף. ואם אין לך כסף, ואתה רוצה את הכי טוב בשביל הבן שלך, אז לך תחפש את ההכרעים שלך".

נשלח את הילד לנופש

רק ביום הגשת התביעה לבית המשפט בפתח תקוה, בפעם הראשונה מאז ביקור הבוק של "ארקרי" במחלקת הטראומה של בית החולים

עידו גולן בבית החולים. בתמונה: התחנות: ערד מוטי ארז צילום: אריק סולמן